No. 1936 Zaterdag 19 Februari 1921. 38ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
St. Elizabeths-gasthuis.
DRUKKER. B. I. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Nederland en Venezuela.

Voorloopig Verslag der IIe Kamer

op het wetsontwerp tot goedkeuring van het verdrag tot herstel der diplomatieke betrekkingen tusschen Nederland en Venezuela.

Het afdeelingsonderzoek van dit ontwerp van wet heeft aanleiding gegeven tot de navolgende vragen en opmerkingen.

Men verheugde zich over het herstel van de diplomatieke betrekkingen met de Vereenigde Staten van Venezuela, maar men vroeg zich toch af, waarom zoo lang daarmede gewacht was, daar zij feitelijk reeds sedert eenigen tijd officieus waren aangeknoopt. Naar aanleiding van deze vraag werd anderzijds de opmerking gemaakt, dat het eiland Curaçao herhaaldelijk een toevluchtsoord was voor vluchtelingen uit Venezuela, zoodat het gevaar dreigde, dat onze kolonie eene stookplaats tegen de Venezuelaansche Regeering zoude worden. Van andere zijde werd hiertegen opgemerkt, dat de Nederlandsche Regeering tegen het ontstaan van zoodanig gevaar waakzaam is.

Zeer wenschelijk zoude men het geacht hebben, indien de quaestie-THIELEN rechtstreeks aan eene scheidsrechterlijke uitspraak ware onderworpen geworden. Men meende in het algemeen er op te moeten aandringen, dat in de met vreemde mogendheden te sluiten verdragen, steeds de bepaling zoude worden opgenomen, dat de beslechting van geschillen, zoo die tusschen de contractanten mochten ontstaan, aan een hof van arbitrage zouden worden onderworpen.

Nog steide men de vraag, of de Volkenbond in kennis is gesteld van de regeling betreffende de vijf in beslag genomen Nederlandsche schepen. Gaarne zoude men inzage bekomen van de stukken betreffende deze regeling.

Ten slotte zoude men het op prijs stellen te worden ingelicht omtrent de regeling en de behandeling onzer consulaire zaken in de Vereenigde Staten van Venezuela.

Vastgesteld den 13den Dec. 1920.

De Rapporteurs:

Bergsma, van Nierop, van Lanschot, Gillissen, De Waal Malefijt.

Memorie van Antwoord.

Naar aanleiding van de eerste in het Voorloopig Verslag gestelde vraag zij opgemerkt, dat het herstel der diplomatieke betrekkingen tusschen Nederland en Venezuela, blijkens reeds vroeger aan de Staten-Generaal gedane mededeelingen, herhaaldelijk door de ambtsvoorgangers van den ondergeteekende is nagestreefd. Deze pogingen leidde evenwel niet tot het gewenschte resultaat. De opmerking, dat de diplomatieke betrekkingen feitelijk reeds sedert eenigen tijd officieus waren aangeknoopt, moet op misverstand berusten.

Voor zoover daarbij gedacht werd aan de besprekingen, door den waarnemend consul-generaal te Caracas, den heer ENGELBRECHT, met de Venezolaansche Regeering gevoerd, zij aangeteekend, dat deze besprekingen o. a. juist ten doel hadden, tot eene wederaanknooping der diplomatieke betrekkingen te geraken. Zij leidden ten slotte tot het verdrag, waarop thans de goedkeuring der Staten-Generaal wordt gevraagd. Terstond na de bekrachtiging van het verdrag zullen de diplomatieke betrekkingen, overeenkomstig artikel 1, worden hervat.

Naar aanleiding van de opmerking, dat het eiland Curaçao herhaaldelijk een toevluchtsoord zou zijn geweest voor vluchtelingen uit Venezuela, met het daaraan verbonden gevaar, dat de kolonie eene stookplaats wordt tegen de Venezolaansche Regeering, moge in herinnering worden gebracht, dat bij het protocol van 20 Augustus 1894 (*Staadsblad* 1895, no. 8), hetwelk blijkens art. 2 van het thans voorgelegde verdrag de beide Regeeringen zullen blijven toepassen, de Nederlandsche Regeering zich verplicht heeft „met alle haar ten dienste staande middelen te verhinderen, elke samenspanning, aanranding of andere handeling, strijdig met de openbare orde in Venezuela, afwijkende van de beginselen der meest strikte onzijdigheid jegens de erkende Regeering van dat land, overeenkomstig de regels vastgesteld door het volkenrecht."

Ook de ondergeteekende zou het wenschelijk geacht hebben, indien de quaestie-THIELEN rechtstreeks aan scheidsrechterlijke uitspraak had kunnen worden onderworpen. De Venezolaansche Regeering verklaarde evenwel, dat de Venezolaansche wetgeving niet toeliet eene zoodanige quaestie aan internationale arbitrage te onderwerpen, alvorens de benadeelde getracht had langs den gerechtelijken weg rechtsherstel te verkrijgen. Dit standpunt is niet in strijd met het volkenrecht en werd door de Nederlandsche Regeering geëerbiedigd.

Overigens was het thans voorgelegde verdrag niet geschikt om daarin voorzieningen van algemeenen aard op te nemen omtrent de beslechting door arbitrage van geschillen, welke tusschen de verdragsluitende partijen mochten ontstaan. Met betrekking tot zoodanige voorzieningen viel trouwens eene afwachtende houding aan te nemen met het oog op de totstandkoming van het Internationaal Gerechtshof en de daaraan te verleenen competentie.

Het ligt in ondergeteekendes voornemen, het verdrag, na de bekrachtiging overeenkomstig art. 18 van het Volkenbondsverdrag, ter registreering aan het secretariaat van den Bond te doen toekomen en, in overleg met de Venezolaansche Regeering, tevens de Nota's, welke op den dag van het sluiten van het verdrag door den Nederlandschen vertegenwoordiger en den Venezolaanschen Minister van Buitenlandsche Zaken zijn gewisseld. De tekst van de Nederlandsche Nota — waarop de heer BORGES met een overeenkomstig schrijven antwoordde — wordt hierbij overgelegd.

Nederland zal in Venezuela vertegenwoordigd worden door een consul-generaal met den persoonlijken titel van buitengewoon gezant en gevolmachtigd Minister, stand plaats te Caracas. Onder hem ressorteeren de consulaire posten te Barcelona, Caracas, Ciudad-Bolivar. Coro, La Guayra, Maracaïbo, Puerto Cabello en Tucacas.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,

KARNEBEEK.

NOTA van den waarnemend consul-generaal der Nederlanden aan den Minister van Buitenlandsche Zaken te Caracas.

No. 319.

CARACAS, LE 11 MAI 1920.

Monsieur le Ministre.

Au moment de procéder avec Votre Excellence á la signature du protocole relativement au rétablissement dés relations diplomatiques entre nos deux Pays, Elle a bíen voulu avec approbacion de Son Gouvernement par Sa note en date d'aujourd'hui, D. d. C., n°. 353, porter à ma connaissance ce qui suit:

Le Gouvernement Vénézuélien s'engage à payer dans les trois mois qui suivront la ratification du protocole sus-indiqué au Gouvernement Néerlandais par l'intermédiare de son Représentant Diplomatique à *Caracas*, comme indemnité évaluée de commun accord pour les dommages causés par la saisie des navires néerlandais „Estela", „Penelope" „Justicia", „Carmita" et „Marion" la somme de vingt mille bolivares (Bs. 20 000)

Il est attendu que dès le payement de cette somme le Gouvernement Néerlandais mettra immédiatement les gardecôtes saisis par ses batiments de guerre à Willemstad à la disposition d'un Délégué à désigner à cet effet par le Gouvernement de Vénézuela.

En réponse j'ai l'honneur de faire savoir à Votre Excellence que je déclare y adhérer au nom du Gouvernement des Pays-Bas.

Je saisis etc......

(*w. g.*) W. B. Engelbrecht.

In de zitting van 14 Januari is dit verdrag tot herstel der diplomatieke betrekkingen tusschen Nederland en Venezuela door de Tweede Kamer der Staten Generaal zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

ONZE BEGROOTING VOOR 1921 IN DE TWEEDE KAMER.

VOORLOOPIG VERSLAG.

Algemeene beschouwingen.

TIJDSTIP VAN INDIENING DER BEGROOTING.

Dat vele leden hun leedwezen uitspraken over de late indiening ook van deze begrooting, werd reeds in het Voorloopig Verslag betreffende de terzelfder tijd bij de Kamer aanhangig gemaakte begrooting van Suriname vermeld.

De Commissie van Rapporteurs moge zich derhalve voor hetgeen daarbij door deze leden werd opgemerkt, eene verwijzing naar dat Voorloopig Verslag veroorloven.

TOESTAND DER KOLONIE.

Sommige leden gaven als hunne meening te kennen, dat ook de toestand van deze kolonie allesbehalve rooskleurig is, dat ook hier achteruitgang is te bespeuren. Aruba, Curaçao en Bonaire beginnen hoe langer hoe meer van hunne beteekenis te verliezen. Phosphaat, aloë, goud — producten, die vroeger op deze eilanden werden voortgebracht — hoort men daar thans niet meer noemen. Op St. Eustatius, St. Martin en Saba wordt zelfs geen Nederlandsch meer gesproken. De transitohandel, waarvoor Curaçao scheen aangewezen, blijkt niet aan de verwachting te hebben voldaan. Als middel tot verbetering is meer dan eens genoemd het brengen van verschillende eilanden, of althans de beide groepen van eilanden, onder een afzonderlijk bestuur. De hier aan het woord zijnde leden verwachtten van zulk een decentralisatie geen heil. Zij vroegen zich integendeel af, of het tijdstip niet is gekomen om de West-Indische koloniën in haar geheel onder één bestuur te brengen, gevestigd te Paramaribo. Gaarne zouden deze leden het oordeel van den Minister hierover vernemen.

In de Memorie van Antwoord betreffende de begrooting van Curaçao voor het dienstjaar 1920 deelde de Minister mede, dat hij zijnerzijds voor zooveel mogelijk gaarne zou medewerken aan de verheffing van den economischen toestand der bevolking van de Bovenwindsche eilanden, en dat hij bereid was de wenschen der ingezetenen in overleg met den Gouverneur aan een nauwgezet onderzoek te onderwerpen. Sommige leden verklaarden het op prijs te zullen stellen, indien de Minister zou willen mededeelen, of een dergelijk onderzoek reeds heeft plaats gehad, en, mocht dit inderdaad het geval zijn, tot welke resultaten dit onderzoek dan heeft geleid.

Naar dezelfde leden meenden te weten, is de scheepsverbinding tusschen de eilanden onderling nog lang niet zooals zij behoorde te zijn. Zij achtten deze verbinding een zaak van zeer groot belang en bevalen haar derhalve met nadruk in 's Ministers aandacht aan.

SAMENSTELLING VAN DEN KOLONIALEN RAAD.

De algemeene herziening van het Regeeringsreglement, welke o. a. de zoo zeer gewenschte verbetering zal moeten brengen in de wijze van samenstelling van den Kolonialen Raad en in de vertegenwoordiging van de eilanden buiten Curaçao, laat nog steeds op zich wachten. Gaarne zou men vernemen, waaraan dit is te wijten. Op het betrachten van groote voortvarendheid in deze zoo urgente zaak werd met klem aangedrongen.

Dat de tegenwoordige wijze van samenstelling van den Kolonialen Raad niet in het belang der kolonie is, zou, naar eenige der hier aan het woord zijnde leden opmerkten, alleen reeds kunnen blijken uit hetgeen zij noemden de „ergerlijke" wijze, waarop de onderhavige begrooting door dit college is behandeld. Als voorbeeld wezen deze leden op hetgeen, blijkens het medegedeelde op de bladz. 8 en 9 van de Memorie van Toelichting, met de artikelen 103 en 121 der begrooting is geschied.

POSITIE DER AMBTENAREN.

Ten aanzien van de salaris- en pensioenregelingen en de regeling van den rechtstoestand van de ambtenaren in dienst van deze kolonie, werden dezelfde opmerkingen gemaakt als in het Voorloopig Verslag over de Surinaamsche begrooting voor 1921 met betrekking tot de positie der ambtenaren in dienst van het Gouvernement van Suriname, zijn opgenomen. Te dezen opzichte moge alzoo naar het genoemde Voorloopig Verslag worden verwezen.

UITZENDING VAN AMBTENAREN.

Sommige leden hadden klachten bereikt over de vergoedingen, uitgekeerd aan hen, die van uit Nederland als ambtenaar naar de kolonie worden uitgezonden. Deze klachten betroffen voornamelijk de uitrustingskosten en het traktement, hetwelk hier te lande wordt genoten, zoolang de reis nog niet kan worden aanvaard. In verband hiermede stelden deze leden de vraag, of bij het toekennen van deze vergoedingen een bepaald stelsel wordt gevolgd, en, zoo ja, welk dan dat stelsel is.

GELIJKSTELLING VAN HET OPENBAAR EN BIJZONDER ONDERWIJS.

Ten aanzien van de financieele gelijkstelling van het openbaar en bijzonder onderwijs in de kolonie Curaçao werden gelijksoortige opmerkingen gemaakt als in de eerste en tweede alinea van de in het Voorloopig Verslag over de Surinaamsche begrooting voor 1921 onder hetzelfde hoofd opgenomen beschouwingen zijn weergegeven. In verband daarmede moge ook te dezen opzichte met verwijzing naar dat Voorloopig Verslag worden volstaan.

STRUISVOGELCULTUUR.

Gaarne zou men vernemen, of het feit, dat door den Minister de bijzondere aandacht van den Gouverneur op de struisvogelcultuur werd gevestigd, ten gevolge heeft gehad, dat in het afgeloopen begrootingsjaar van Gouvernementswege eenige bijzondere maatregel ten aanzien van deze cultuur is getroffen.

WIJZIGINGEN IN DE WENSCHELIJKHEIDSVERORDENING 1920.

De Koloniale Raad heeft van de z.g.n wenschelijkheidsverordening 1920 o.a. de artikelen 67, betreffende tegemoetkoming in de kosten van vervoermiddelen van voorgangers van de verschillende godsdienstige gemeenten, en 122 *ter*, betreffende vergoeding van overtochtskosten van drie zustersverpleegsters, afgevoerd. Blijkens het medegedeelde op de bladzijden 13 en 14 van de Memorie van Toelichting heeft de Minister zich in dezen met het gevoelen van den Kolonialen Raad vereenigd en zijn de betrokken posten derhalve niet op de begrooting gebracht. Verscheidene leden verklaarden dit zeer te betreuren. Zij achtten opneming van deze beide posten in de begrooting zeer

gewenscht, en zouden in verband daarmede den Minister wenschen te verzoeken alsnog een beslissing in dezen zin te willen nemen.

ARTIKELEN

Art. 51. De door den Minister op dit artikel gegeven toelichting had bij sommige leden de vraag doen rijzen, of bij de inrichting van den in het artikel bedoelden post voor draadlooze telegrafie wel de noodige voortvarendheid wordt betracht. Wordt — vroegen zij in verband daarmede — van Gouvernementswege behoorlijk toezicht op het werk gehouden?

Art. 83. Gaarne zou men vernemen, of de Minister reeds — gelijk blijkens een ten vorigen jare aan den Kamer gedane mededeeling in zijn voornemen lag — de wenschelijkheid van de inrichting van eene bioscoop ten dienste van het openbaar en van het bijzonder onderwijs aan het oordeel van den Gouverneur heeft onderworpen. Mocht dit he geval zijn, dan zou men er prijs op stellen te mogen worden ingelicht omtrent de resultaten, waartoe zulks heeft geleid.

Art. 155 Aangedrongen werd op het betrachten van grooten spoed bij de totstandkoming van de voorgenomen verhooging van de tegenwoordige ambtenaarssalarissen. De duurtebijslag en de extra maand salaris, welke thans boven de vastgestelde bezoldiging worden uitgekeerd, zijn beslist onvoldoende om te gemoet te komen aan de financieele moeilijkheden, welke voor de overgroote meerderheid der ambtenaren zijn komen te ontstaan. Terwijl in Nederland alle salarissen zijn verhoogd, blijven de Curaçaosche ambtenaren met de oude traktementen voortsukkelen; zulks niettegenstaande het leven in de kolonie thans ook minstens tweemaal zoo duur is als vóór den oorlog. Ook is de bestaande verhouding tusschen de militaire en de civiele salarissen geheel verbroken, nu de militairen wel, de burgerlijke ambtenaren niet een verhooging hebben ontvangen. Een kapitein der infanterie verdient thans driemaal zooveel als een rechterlijk ambtenaar. In het belang van de ambtenaren zelf en in het belang van den dienst — immers de slechte salarieering veroorzaakt een groote ontevredenheid in het ambtenaarskorps, die niet kan nalaten op den dienst een slechten invloed te oefenen — behoort naar het oordeel der hier aan het woord zijnde leden zoo spoedig mogelijk een nieuwe en afdoende salarisregeling te worden tot stand gebracht.

Aldus vastgesteld den 12den Januari 1921

Van Ryckevorsel. Lely. Van Beresteyn, Albarda, Scheurer.

Prijs- en Loondalingen.

Het zal niet gemakkelijk zijn om het door den oorlog en de revolutie geschokte evenwicht te herstellen.

De weg bergafwaarts is blijkbaar even hobbelig en vol van scherpe steenen als die naar den top der duurte voerde, zoodat van overheid en de leidende personen veel beleid zal worden gevergd om groote rampen te voorkomen.

Rampen, die thans vooral den handel bedreigen, maar ook de arbeiders, want na de daling der prijzen zien we thans overal verschijnselen, welke op daling der loonen wijzen.

Ook de depressie, gelijk zoo vaak in den dampkring geschiedt, begint in Amerika en verspreidt of verplaatst zich vandaar uit naar Europa.

In tal van fabrieken der Ver. Staten worden loonsverlagingen ingevoerd of aangekondigd en het merkwaardigste is, dat zij over 't algemeen door de arbeiders min of meer gewillig worden aanvaard. Wie had dat enkele maanden geleden kunnen denken?

De textielarbeiders hebben een oogenblik met staking gedreigd, doch zagen in, dat de directies niets liever zouden willen dan hun fabrieken sluiten, zoodat ze eieren voor hun geld kozen, daar zelfs halve eieren in de nieuwe wereld beter zijn dan leege dopp n.

Van groot belang is natuurlijk de vraag, of de huidige daling als een tijdelijke inzinking moet worden beschouwd, dan wel of er kans bestaat, dat daarop een rijzing zal volgen.

Geheel in 't algemeen gesteld zonder termijn te bepalen, moeten natuurlijk de prijzen en onnatuurlijke overmatige loonen naar beneden; wanneer de oorzaak: oorlog en revolutie, dus gebrek aan productie, verdwijnt, zal ook 't gevolg op den duur verdwijnen. Het is en geheel natuurlijk verschijnsel en het verwijt van een lid der Fransche Kamer, dat de regeering die daling had gemaakt, getuigt niet van bijzondere snuggerheid.

Ook hun, die de prijsdaling voorspelden en aankondigden, treft even weinig schuld, als men het aan een meteorologisch instituut zou kunnen verwijten, dat het een storm of onweer voorspelde.

De Fransche minister van Handel, de heer Isaac antwoordde dan ook, dat men hier te doen heeft met een internationaal verschijnsel. De productie is hervat, waardoor dus een andere verhouding tusschen geld en koopwaar ontstond: voor 't zelfde geld kan men meer koopen of hetzelfde artikel kost minder.

De minister concludeerde dan ook, dat we hier niet met een tijdelijk verschijnsel te doen hebben, al kunnen nog wel schommelingen intreden, maar met een geheel logisch verloop van zaken.

Maar velen zijn daardoor in groote moeilijkheden geraakt. En al zal men met eigenlijke O W.-ers niet veel medelijden behooren te hebben, daarnaast staat een veel grooter aantal eerlijke, ijverige handelslieden, die door een verstandige distributie van goederen aan de maatschappij zeer groote diensten bewijzen en die nu als 't ware worden gestraft voor wat anderen misdreven.

Wat daartegen te doen?

In de Fransche Kamer waren er, die protectie eischten, hooge invoerrechten of verbod van import, doch de minister verzette zich met kracht daartegen, wijl een zoo snel mogelijk verkrijgen van evenwicht op de wereldmarkt in het belang van alle volken is en het spoedigst de noodige vastheid kan geven.

Toch dreigt er een groot gevaar voor sommige landen; dat er door invoer uit landen met zeer lagen geldkoers werkloosheid zal ontstaan.

Dit is in Engeland, in Frankrijk, in Amerika trouwens reeds het geval.

Lloyd George heeft tegenover een deputatie zijn inzichten daaromtrent medegedeeld.

Hij was tegen verhooging van steun uit de openbare kassen, wijl daardoor de belastingen nog hooger zouden worden. Hij drong aan op meer sociaal besef, dat niet enkel voor eigen rechten en belangen, maar ook voor die van anderen opkomt en....... wist verder ook geen geneesmiddel te geven. Elke klasse der maatschappij zal blijkbaar haar beurt van malaise krijgen.

Maar ook op groote huizen drukken zwarte schaduwen van zorg en ze sluipen door de schitterend verlichte winkels en kantoren......

Verschillende buitenlandsche bladen, vooral de Belgische *Standaard* meenen dan ook, dat het thans gerade wordt, nu de prijzen zijn gedaald, te koopen. Want als nu nog de onthouding van het publiek lang zou duren, moeten de fabrieken sluiten en onsteat groote werkloosheid.

De productie wordt dan stop gezet en daardoor zouden de prijzen weer omhoog gaan.

Wanneer dit geschiedt, krijgen we nieuwe looneischen, verzwaring van belastingen en niet te vergeten: groote invoer van goederen uit landen met lage valuta.

Ook, in 't belang der nationale nijverheid is het dus noodig, dat bij verlaagde prijzen door het publiek op normale wijze wordt gekocht.

Groote omzet met kleine winst, of kleine omzet met groote winst, ziedaar de twee systemen, waarom het eigenlijk in nering- en handelsbedrijf gaat.

Althans onder normale omstandigheden.

De oorlog met zijn nasleep van verwarring heeft ook hierin verandering gebracht; maar 't kan slechts van tijdelijken aard zijn.

Langzamerhand, met meer of minder schokken of schokjes, gaan wij weer naar het normale terug.

En dan zullen ook, zooals te voorzien is, steeds talrijker zich toonen degenen, die aan het systeem van grooten omzet met een gematigde winst, de voorkeur geven boven het geen daartegenover staat.

Dit is ongetwijfeld in 't belang der Maatschappij en van den eerlijken handel.

De goederen moeten zooveel mogelijk onder ieders bereik en koopkracht worden gebracht.

Het is ongezond en het is gevaarlijk, wanneer deze sociale eisch onbeantwoord blijft.

Hoe drukker handelsverkeer, hoe beter voor het geheel.

En hoe voordeeliger ten slotte ook voor hen, die bij dat verkeer betrokken zijn, daar de zekerheid van een groot en vast debiet in *wijden* kring de beste garantie oplevert voor de *duurzaamheid* van het bestaan en den bloei hunner zaken.

De Valuta-Vraag.

KURT SINGER heeft onlangs een boek geschreven, dat tot titel voert; „*Das Geld als Zeichen*". Daarin bespreekt hij de nieuwe ideeën op financieel en monitair gebied, die door Knapp en Bendixen en laatstelijk ook door Warburg worden verkondigd. Deze vertegenwoordigers van wetenschap en practijk staan n.l. voor de stelling dat het geld niet meer is dan een teeken, d. w. z. dat de oeroude band, die er tusschen goud als metaal en geld heeft bestaan in de nieuwe verhoudingen is losgewerkt en dat het nu zaak zal zijn, nieuwe normen te vinden, waaraan de waarde van het geld vast en blijvend zal kunnen gemeten worden.

Om van het vraagstuk iets meer te verstaan, — aldus het verslag in de *N. E.*, — is het zaak van meet af aan een strenge scheiding te maken tusschen de twee begrippen volkshuishouding en staatsbestuur.

Het is een absolute onmogelijkheid, dat de wereldhuishouding, die men in zekeren zin de samenvatting van alle volkshuishoudingen kan noemen, meer zou kunnen verteeren dan er aanwezig is, om de eenvoudige, maar zeer afdoende reden, dat goederen er eerst moeten zijn om verteerd te kunnen worden. Zoo staat het in beginsel ook met de volkshuishouding op zich zelf. Ook zij kan zonder invloeden van buiten niet meer verteeren dan zij bezit, dus dan wat zij voortbrengt of langs anderen weg krijgt. Het geld nu is het middel, waarmede goederen van verschillende soorten worden geruild. Een volkshuishouding, die dus met andere volkshuishoudingen ruilen wil, zal zich eerst met hare eigen voortbrengselen dit ruilmiddel moeten aanschaffen om andere goederen in de plaats te kunnen krijgen.

Zoo is van zuiver economisch standpunt gezien het cirkeltje rond. En het zou rond gebleven zijn, ware het niet dat een tweede factor, het staatsbestuur, op dezen gang van zaken invloed ware komen uitoefenen. Door bepaalde omstandigheden, vooral door den oorlog, werden de staatsbesturen gedwongen tot het verbruiken van méér goederen dan zij zich konden verschaffen met de ruilmiddelen waarover zij de beschikking hadden of waarover zij door leeningen of belastingen de beschikking konden krijgen. En op andere wijze dan tegen betaling waren die goederen niet te krijgen. Daarom besloten de staatsbesturen het aantal ruilmiddelen kunstmatig te vergrooten. Het geld werd niet meer *gemunt*. Het werd *gedrukt*. De gedrukte bankbiljetten, die feitelijk zoo goed als niets aan der staat gekost had den, werden niet meer inwisselbaar gesteld tegen goud; maar de banken werden ontslagen van den plicht om ieder bankbiljet, dat in de circulatie werd gebracht ten allen tijde in te wisselen tegen goud. Zocdoende werd dus een ruilmiddel geschapen, zonder dat er iets als tegenpraestatie tegenover stond. De goederen-voorraad verkleinde door de grootere hoeveelheid, die in omloop werd gebracht. Zoover nu de armvan den wetgever reikte, kon het geld, althans nominaal zijn oorspronkelijke waarde behouden. Men kon er zijn belastingen mee betalen en zijn schulden mee kwijten, maar in het buitenland, waar des wetgevers arm niet reikte, kon men dergelijke bepalingen niet maken. Daar daalde de waarde van het geld ook nominaal en het zijn de beursnoteeringen, die iederen dag komen vertellen op hoeveel guldens of francs of $ bijv. de Reichsmark moet worden gesteld.

Wie dezen gedachtengang goed weet vast te houden, zal reeds aanstonds voelen, dat er van een terugkeer naar het oude koersniveau geen sprake kan zijn, voordat al het overtollige (papieren) geld zal zijn opgeruimd. Nu is het de vraag moet het zoover komen? Is het voor het herstel van den wereldhandel en de bevordering der welvaart absoluut noodzakelijk, dat b.v. de Reichsmark weer zoo spoedig mogelijk 60 cent noteeren gaat? Neen, zeggen de moderne economische en financieele specialiteiten. Het is niet mogelijk en ook niet noodig. De verliezen, die de vergrooting van de hoeveelheid, dus de vermindering van de waarde van het geld heeft veroorzaakt, zijn geleden in binnen- en in buitenland.

Een opschroeven van den koers zou voor anderen weer groote winsten meebrengen, waarvan niet zij, die de verliezen geleden hebben, zouden profiteeren. Wij moeten eenvoudig streven naar een rustpunt, een vasten wisselkoers. Hoe hoog die koers zal zijn, waar dus dit rustpunt zal liggen, is een vraag van secundairen aard. We moeten alleen er voor zorgen de gemaakte fout niet te bestendigen. Wij moeten dus op de eerste plaats beginnen met niet meer te verteeren dan wij bezitten. Dus de Staat moet geen nieuwe kunstmatig gefabriceerde ruilmiddelen meer op de markt brengen. De banknotenpers moet wordenstop gezet. Staat en gemeenten moeten niet meer uitgeven dan zij uit belastingen en misschien leeningen kunnen putten. Dat is de allereerste voorwaarde die moet worden vervuld om de Valuta-vraag oplosbaar te maken. Dat is de plicht van het Staatsbestuur. Meer behoeft het staatsbestuur niet te doen, want alle middelen die binnen het bereik van de staatsmacht liggen, zijn toch maar lapmiddelen. Het zijn de middelen van de kleine politiek, waar sommigen veel heil van verwachten, maar waarvan ernstige waarnemers toch wel inzien dat zij het hart van de quaestie niet raken. Credieten en leeningen kunnen op den duur niet helpen om tot gezonde toestanden te komen. De toestand kan alleen gezond worden gemaakt als de volkshuishouding gezond is en het is haar taak weer goed te maken, wat het onverstand der staatsbesturen heeft bedorven. En het is het noodlot der staatsbesturen, dat zij bij deze zware taak zoo goed als geen hulp kunnen bieden. Het kan alleen de orde, de rust en de veiligheid handhaven en dat zijn een der voorwaarden die het economisch noodig heeft om tot bloei en ontwikkeling te kunnen komen. Het economisch leven zal er voor hebben te zorgen, dat de arbeidslust zoodanig wordt aangewakkerd, dat in landbouw en industrie zooveel wordt voortgebracht, dat de betalingsbalans in evenwicht komt d.w.z. dat er zooveel wordt uitgevoerd en zooveel diensten aan het buitenland worden bewezen, dat er de noodzakelijke goederen, die ingevoerd moeten worden, mee kunnen worden betaald.

Dat Duitschland daarbij nog zeer bijzondere eischen heeft te stellen en op de eerste plaats vraagt ontheven te worden van de lasten, die het ver drag van Versailles en van St. Germain het op de schouders heeft gelegd, moge practisch zeer juist zijn en voor een oplossing van het Valuta-vraagstuk onvermijdelijk, ons behoeft het voor deze populair wetenschappelijke oriënteering in het Valuta-vraagstuk momenteel niet bezig te houden. Hoofdzaak is dat men wete dat slechts arbeid en arbeid alleen en slechts doelmatig geleide en niet aan allerlei extravagantiën van politici of particuliere *nouveaux riches* verkwiste arbeid redding brengen kan. Maar dan is het ook zaak, dat men weet, dat er geen reden voor wanhoop is en dat men niet het onbereikbare d. i. een opvoering van de geldwaarde tot zijn oude hoogte noodig heeft. Deze laatste stelling werd tot voor kort nog verdedigd door den Münchener Prof. Lotz, die meende dat Duitschland niet eer welvarend zou kunnen zijn, voordat het weer een mark noteering van 60 cent zou beleven. Ook de meest optimistisch gestemde practisch en wetenschappelijk gevormde waarnemers houden dit voor even onmogelijk als onnoodig. Het eenige noodige is stabiliteit in den wisselkoers en in de waarde van het geld. En dan is het niet noodig, dat het geld op zijn ouden basis van de goudwaarde worde teruggebracht. Het zou trouwens, wellicht ook niet mogelijk zijn en zeker is het niet logisch in overeenstemming met den bestaanden toestand. De gouden standaard was weleer de uitdrukking van de financieel-economische en politieke kracht. Nu die kracht, is verzwakt is ook de uitdrukking daarvan flauwer geworden. Slechts door het langzaam herwinnen der oude kracht zullen de huishoudingen weder tot oude verhoudingen kunnen terugkeeren en zelf invloed hebben op hun koersen. Ook is hun invloed maar gering en zijn zij overgeleverd aan den invloed van sterkere machten, en gebruiken hun macht, (de koersschommelingen wij zen het uit,) om met allerlei financieel technische of als men wil meer of minder kieskeuriger kunstmiddelen de markt te bewegen in de richting van hun belang. Dat moet uit zijn. Daar moet vastheid komen in de noteeringen. De zaak is maar, de normen te vinden, die het geld ook in het internationaal verkeer een vaste waarde kunnen geven. Hoe hoog die waarde zal moeten zijn, is vooruit niet te zeggen evenmin als men kan vaststellen, welke wettelijke maatregelen het meest doelmatig zullen blijken om dit doel goed te bereiken. Het eerst en bijna eenig noodige is, dat men nu leere, dat het voor het welzijn des volks en den goeden voortgang van den internationalen ruil absoluut ongeoorloofd en practisch onmogelijk is, door drukpers of circulatie bank, blijvende geldwaarde te scheppen. Daarom zal men moeten leeren, dat slechts eene zoodanige geldvermeerdering geoorloofd en gezond is als overeenkomt met de vergrooting van den verbruikersijpen en verkoopbaren goederenvoorraad en dat een disconteering van de ruiterwissels van Staat of gemeente of een beleenen van niet te realiseeren waardepapieren een misdaad is aan de welvaart van de allerarmsten der bevolking begaan.

Sprokkelingen op Onderwijsgebied.

Boycot der Openbare School.

In den Bond van Nederlandsche Onderwijzers met zijn vele socialistische elementen bestaat het plan een bepaalde gemeente of provincie en ook onze kolonie te boycotten en dus niet meer te solliciteeren bij een eventueele vacatures aan de openbare school.

Zulk een boycot moet dienst doen als middel van salaris-actie.

Dat men aldus het onderwijs niet dient en de schooljeugd schade doet, schijnt den ontwerpers en propagandisten van dit plan te zijn ontgaan, althans niet te deren.

De heer J. W. ALBARDA, sociaaldemocratisch Kamerlid en wethouder van Onderwijs in den Haag, heeft die heeren willen waarschu wen in het socialistisch dagblad: *Het Volk*.

Hij voert een reeks van argumenten en bedenkingen tegen het boycotplan aan en verklaart hartelijk te hopen, dat het nog geen vasten vorm heeft aangenomen, wijl het is „een gevaarlijk plan, gevaarlijk voor het onderwijs, gevaarlijk ook voor de onderwijzers, die door de uitvoering er van, hun beste vrienden tegen zich in het harnas zouden jagen".

Hij keurt ten sterkste af het bij den Bond van Nederl. Onderwijzers ter sprake gebrachte plan, om in verband met de salarisquaestie, over een bepaalde provincie of een bepaalde gemeente den boycot uit te spreken, zoodat deze voor het lager onderwijs geen leerkrachten meer zouden kunnen verkrijgen.

Hij betoogt, dat de boycot, als hij slaagt, het openbaar onderwijs in Zuid-Holland of Den Haag zal treffen. Wordt hij streng door gevoerd — en dat moet zij, die hem ondernemen, toch wenschen — dan zal hij ten gevolge hebben, dat op eenige, misschien op vele kleine plaatsen in die provincie openbare scholen voor en na opgeheven worden, en zich in de beschikbaar gekomen schoolgebouwen christelijke of katholieke scholen vestigen.

In een groote stad als Den Haag of Rotterdam zal de uitwerking van den boycot, als deze slaagt, eenigszins anders zijn. De openbare school zal daar niet zoo spoedig verdwijnen. Daarvoor zijn in de gemeenten de groepen te talrijk, die haar willen behouden. Maar in die steden zal men, als de onderwijzersnood hooger en hooger stijgt, zijn toevlucht moeten nemen tot maatregelen, waarvan de gevolgen voor het onderwijs langen tijd nadeelig zijn.

Dat een sociaal-democratisch wethouder en afgevaardigde zich genoopt voelt een dergelijke waarschuwing te doen hooren, is op zich zelf reeds een feit van beteekenis.

Het houdt voor de mannen van den Bond een ernstige terechtwijzing in.

Wat de Heer ALBARDA schrijft is een formeel requisitoir tegen de houding der hier bedoelde onderwijzers.

En onwillekeurig gaat men een vergelijking maken eenerzijds tusschen *deze* houding, die alleen getuigt van puur eigenbelang en waarvan alle liefde voor de belangen van het kind en het onderwijs vreemd is, — en anderzijds de toewijding en offervaardigheid, welke tal van katholieke en andere christelijke onderwijzers ten toon spreidden al de jaren, dat er van rechtsgelijkheid geen sprake was en zij moesten werken voor een salaris, hetwelk ver achterstond bij dat hunner collega's aan de openbare school.

Er treedt dan een verschil naar voren, waarvan wij den omvang, de diepte en de beteekenis hier niet behoeven uit te meten.

Het spreekt voor zich-zelf.

Correspondentie van St. Martin.

Philipsburg, den 12n Februari 1921.

Den 9n Januari hebben de Heeren Gezaghebber en Rechter der Bovenwindsche eilanden alsook Mevrouw van der Zee een bezoek aan den Rechter en aan den Maire te Marigot gebracht. Op den 14n en 15n werd er te 5 uur 's avonds ten Gouvernementshuize eene receptie gegeven die druk bezocht werd. Den 18n vertrok de Heer Gezaghebber vergezeld door de Heeren van der Plaats en 't Sas, op eene inspectiereis naar de eilanden Saba en St. Eustatius, alwaar hij zoowat 10 dagen is gebleven. Gedurende Zijne afwezigheid is het eiland door den Franschen Senator Béranger bezocht. Hij en zijne talrijke reisgenooten hebben ook het Nederlandsche gedeelte van het eiland bezocht, waar ten kantore van den Gezaghebber hun de eerewijn geschonken werd. Onder de reisgenooten bevonden zich ook twee dames. Deze voorname Fransche gast heeft ook het Draad-

looze Station bezocht in gezelschap van den waarnemenden Gezaghebber, den Heer de Haseth en den Rechter den Heer Mr. Schalkwijk.

— Onze nieuwe Gezaghebber der Bovenwindsche eilanden schijnt wat actief te zijn. Bijna elken dag bezocht hij hetzij te paard of te voet de Openbare Werken en scholen, als ook de buitendistricten, delaatste echter steeds te paard. Met genoegen merken wij op dat hij het beginsel huldigt: „Het oog des meesters maakt het paard vet." Goed zoo! Wee aan de ambtenaren of geëmployeerden dan, die in de verzoeking mochten komen het volle besef van hunne plichten eenigszins uit het oog te verliezen! Die kunnen ten allen er op rekenen op het onverwachts de schaduw van Kapitein van der Zee in hun nabijheid te zien.

— De werkzaamheden, aan het Draadlooze Station alhier zijn genoeg gevorderd, zoo zegt de Ingenieur. de Heer KLEMP, dat het eerste telegram naar Curaçao, op den 20 dezer zal kunnen verzonden worden. De seiners worden ook met de terugkomst van de „*Estelle*" verwacht. Al het ingenieurswerk is reeds zoo goed als voltooid. Reeds stijgt een der torens hemelwaarts tot eene hoogte van zoowat 60 Meters. De andere is bijna in orde.

Het houtwerk is echter ver van klaar. De daken der gebouwen moeten nog met shingels bedekt worden.

Men is nu bezig met het opbouwen der galerij.

— Wegens het heerschen van pokken is hier eene quarantaine voor alle schepen komende van Cuba, Santo Domingo en Haiti voorgeschreven.

Berichten uit de Kolonie.

Koloniale Raad.

Ontwerp verordening tot verhooging van de Curaçaosche pensioenen.

VOORLOOPIG VERSLAG.

Het afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen.

Nagenoeg eenstemmig waren de leden, die aan het Afdeelingsonderzoek deelnamen, van oordeel, dat het niet geraden is op dit oogenblik tot verhooging van de pensioensgrens over te gaan.

Eenige leden deden uitkomen, dat sedert eenigen tijd allerwege daling der prijzen van de meeste artikelen wordt geconstateerd en dat in de V. S. van Amerika ook daling van den loonstandaard valt te voorzien.

Andere leden wezen op de moeilijke omstandigheden, waarin niet alleen de Koloniale Kas, maar ook 's Rijks schatkist — om van de financiën van de gemeenten niet te spreken — verkeert.

Algemeen was men van oordeel, dat een pensioen van f 4000, het maximum, dat thans behaald kan worden — voor deze kolonie hoog genoeg is.

Dat de pensioengrens in Suriname op f 4500 bepaald zal worden, mag geen reden zijn om dien grens ook voor deze kolonie op te drijven. Niet alleen kan er verschil zijn in levensstandaard en levenskosten, maar, zelfs al was dat niet het geval, dan nog behoeft de omstandigheid dat iets voor Suriname wordt bepaald geen argument te zijn om hetzelfde ook voor Curaçao voor te schrijven.

Memorie van Antwoord.

Het deed ondergeteekende leed te vernemen, dat het ontwerp zoo weinig instemming vond. Waar het gold verhooging van de pensioenen, die voorheen f 3500 waren en zij thans door de voorgestelde verhooging nog geen 29% verhoogd worden, had ondergeteekende de algemeene medewerking verwacht.

Hoe de prijzen ook zullen dalen, men is algemeen overtuigd, dat in ieder geval de levensstandaard, vergeleken bij vóór den oorlog, zeker hoog zal blijven.

Overigens is een verhooging van het maximum bedrag der pensioenen ook noodzakelijk, om een meer geleidelijke verhooging tot 40% te krijgen. Thans heeft iemand met meer dan f 2900 oud pensioen geen verhooging tot 40% gekregen, niettegenstaande hij naar evenredigheid meer heeft gekort dan zij, die minder dan f 2900 pensioen genieten, en is de verhooging bij het oud maximum pensioen slechts 14%.

Wordt door den Raad aangenomen, dat een pensioen van f 4000 voldoende is, vergeten mag daarbij niet worden, dat het weduwen-pensioen, naar dit bedrag berekend, slechts f 2000 bedraagt, en dat dit bedrag in vele gevallen zeer onvoldoende is.

Willemstad, den 15n Februari 1921.

De Gouverneur van Curaçao,

O. L. HELFRICH.

Voetbalwetstrijd
Sarto — Juliana 1—1.

Weer hebben deze wakkere elftallen hun krachten gemeten en bevonden dat ze ongeveer even zwaar wegen. Spelen de pootige soldaten forscher, in behendigheid en *short-passing* moeten zij 't nog tegen "*Sarto*" afleggen, al weerklonk 't tergend "awa" geroep dezen keer lang zoo dikwijls niet als anders.

De knappe *Sarto*-voorhoede werd vooral stevig gesteund door hun *mid-half*, die door zijn schitterend spel de ster van 't veld was.

Jammer dat er door een enkele nogal eens geprutst werd. Bij *Juliana* blonk naast de slanke Hendriks, met zijn gevaarlijk schot, de massieve rechtsbinnen 't meest uit.

Nu en dan zijn er mooie stukjes voetbal te zien geweest. Enkele prachtige vóórzetten van de wit-geelen liepen op niets uit, totdat een onhoudbare kei de stand op 1 — 0 bracht. Dan gaan de militairen op hun beurt eenige visites brengen bij den *Sarto*-doelman. Een oogenblik is er twijfel of 't lederen ding de doellijn is gepasseerd, met 't gevolg dat de scheidsrechter den bal opgooit. De nu volgende "scrimmage" houdt 't publiek een oogenblik in sterke spanning.

Na de rust hebben de militairen „Jan de Wind" tot bondgenoot en telkens en telkens rennen ze moedig op 't vijandelijk doel aan, belust op puntjes. Al werken de soms wat al te forsche broeders Jonkhout als paarden onder de zweep, toch is de bal maar niet van de "Sarto" helft te krijgen. Rusteloos wordt de nieuwe keeper bestookt, maar met zekere vuistslag ranselt hij ook telkens 't bruine monster zijn goal uit; maar in „full speed" komen de militairen ook weer terug. Doch ziet Een onhandige back houdt den bal met zijn hand tegen en 't is „penalty", die onhoudbaar wordt ingekogeld. 1—1. Oogenblikken van minder vurig spel volgen, totdat „Sarto's" voorhoede zich op de tanden bijt, de militaire verdediging weet door te breken en gevaarlijk op zit. Even later krijgt Willem Domacasé 't leder te pakken, glijdt al zijn tegenstanders voorbij, schiet prachtig, maar zoekt de goal een tikje te veel naar achteren. De bal gaat nu van doel naar doel tot om zes uur de scheidsrechter 't einde blaast.

We hopen dat we in 't vervolg ook eens een ander koppel elftallen in de vlakte zullen zien verschijnen. Nu *Sparta* weer van de dooden is verrezen, bestaat er zeker kans. En zouden de tijden dan ook niet rijp zijn, dat onze schoone voetbalbeker weer uit zijn schuilplaats te voorschijn komt?

Reporter No. 12

Dankbetuiging.

Van de directie der *Curaçaosche Petroleum Mij.* ontvingen wij twee zeer mooie wandkalenders voor 1921. Voor zoover wij weten, zijn dit de *eerste* specifiek Curaçaosche kalenders, in zoo ver zij reclame maken voor een Curaçaosche industrie of liever groot-bedrijf, terwijl tevens het schild een deel van de terreinen van *Asiënto* met de lange rijen der residu-tanks in beeld brengt met op den achtergrond het Schottegat en het fort *Nassau* op den berg. Typisch zijn ook de *Opuntia*struiken, die als tegenstelling de onvruchtbaarheid van het Curaçaosche landschap verzinnelijken. De hoofdkleur van het geheel is ernstig paarsch, terwijl elk maandblad één der producten van dit reuzenbedrijf temidden der Hollandsche driekleur te lezen geeft. Deze kalender is een sieraad voor kantoor of huiskamer.

— Ontvangen van de Agentschap der K. W. I. M. een nieuwe tijdtafel voor 1921 van de stoomschepen der Colon-lijn.

Pokken.

Volgens een mededeeling van het *Bolletin Commercial* waren er op den 2den Februari te Colon 48 gevallen van pokken geconstateerd. Al deze lijders zijn naar het Ancon-Hospitaal van Panamá opgezonden en worden daar afgezonderd gehouden. Tot nu is nog geen sterfgeval voorgekomen. Ook hier vertoont de ziekte een goedaardig karakter.

Waarschijnlijk wijzen deze gevallen te Colon, en ook de anderen, die op Cuba zijn voorgekomen, en van daar naar Aruba overgebracht op een gemeenschappelijke oorsprong.

Een nieuwe Record.

De vooruitzichten voor onze scheepvaart, althans voor de stoomschepen, blijven nog steeds gunstig. Nog steeds beweegt zich de maandelijksche scheepslijst in stijgende lijn. De afgeloopen maand Januari overtrof opnieuw al de voorgaande, zoodat reeds het cijfer van 58 stoomschepen bereikt werd. Het is zeer waarschijnlijk, dat ook deze maand, al is het dan ook de kortste maand, toch nog een nieuw Record kan aanwijzen, als men in aanmerking neemt, zooals wij in onze twee vorige nummers onzer courant berichtten, dat in deze maand het reeds twee maal gebeurde, dat er tot 18 stoomschepen *op één dag* in onze haven tegelijk bijeenwaren.

Vertrokken.

Gisteren is met de *Philadelphia* de Heer D'ARTILLAC-BRILL en echtgenoote naar La Guayra vertrokken om zich naar zijn nieuwe standplaats Caracas te begeven als opvolger van den Heer ENGELBRECHT. De Heer D'ARTILLAC BRILL zal te Caracas optreden als consul-generaal en nu de diplomatieke betrekkingen tusschen Nederland en Venezuela hersteld zijn den persoonlijken titel voeren van buitengewoon gezant en gevolmachtigd Minister.

Aruba.

Berichten van den laatsten tijd uit Aruba melden, dat twee Arubiaansche schepen, de *Beatriz* en de *Abeona* 4 dagen lang in een hevigen orkaan zijn geweest, die rondom Cuba gewoed heeft. Het eerste schip kon nog de plaats zijner bestemming Puerto-Padre binnenloopen, doch het andere moest Guantánamo, een haven aan de Zuid-Oost-kust van Cuba, binnenvallen. Doch op zijn reis daarheen waren twee gevallen van pokken aan boord geconstateerd, zoodat de kapitein besloot met al zijn werkvolk dat hij voor Puerto-Padre aan boord had, weer onverrichter zake naar Aruba terug te keeren.

Het is nu gebleken, dat die ziektegevallen toch geen echte pokken zijn, maar meer van onschuldigen aard.

Alle Arubiaansche schepen, de *Albertina*, *Abeona*, *Chaparra* en *Beatriz*, die in het laatste jaar geregeld het verkeer tusschen Aruba en Cuba onderhielden, zijn vandaar teruggekeerd, en zijn nu via Curaçao naar Colombia vertrokken, om daar met de kustvaart wat vracht en verdiensten te zoeken.

Het schijnt dus voorloopig met de vaart op Cuba gedaan te zijn. Over vier maanden, als de *zafra* binnen is, d. w. z. de campagne is afgeloopen, gaan deze schepen weer naar Cuba, om het werkvolk naar Aruba terug te brengen, behoudens enkelen, die altijd achter blijven, om de velden schoon te maken en voor te bereiden voor de nieuwe aanplanting en oogst, en of om nieuwe terreinen te ontginnen.

De *Chaparra* had weer een groot bedrag aan geld voor de achtergebleven familieleden van Cuba mee gebracht, wat bij de groote armoede, nu de oogst op Aruba totaal mislukt is, uitstekend van pas komt.

Cuba suiker.

De Cubaansche correspont van het Persbureau *Vaz Diaz* meldde in 't begin van Januari: De laatste regens, die over het geheele land zijn gevallen, hebben de velden weer zoo nat gemaakt, dat met de nieuwe aanplantingen gestopt moest worden. Voor de oude plantingen heeft dit tot gevolg 'n daling van het suikergehalte en al is de oogst ook grooter dan in 1920, het rendement zal veel lager blijken te zijn.

In bevoegde kringen wordt verwacht, dat de oogst niet grooter dan 3,500,000 ton zal zijn. Enige maanden geleden schatte men deze zelfs nog op 4,000,000 ton.

Enkele fabrieken, welke plotseling zijn stopgezet, hebben dit niet gedaan wegens werkstaking, zooals aanvankelijk gemeld werd, maar wegens het lage suikergehalte. De spoorwegen, welke zich hoofdzakelijk in Engelsche handen bevinden, hebben de vrachttarieven met 5% verhoogd en eischen, dat de planters vooruit betalen. Dit heeft een algemeene ontevredenheid aldaar teweeggebracht en er wordt ernstig tegen deze maatregelen geprotesteerd.

Sinds de laatste week in December is Europa in de markt voor suiker 1921 levering April, Mei en Juni.

De op het eiland opgeslagen suiker van de campagne 1920, nog ongeveer 250,000 ton, verliest dagelijks, tengevolge van het natte weer en slechte opslagelegenheden aan polarisatie. Er zijn thans veel van deze suikers, die slechts 88% polariseeren. Deze suikers worden alleen verkocht onder bijzondere contracten en zullen de nieuwe suikers van 1921 van 96% polarisatie geen ernstige concurrentie aandoen.

Op de hoogte?

Het Voorloopig Verslag der Rapporteurs uit de IIde Kamer op de Curaçaosche Begrooting voor 1921 (zie de eerste bladz. van dit nummer) maakt een ietwat zonderlingen indruk. Wij willen ons alleen bepalen tot hetgeen in de *Algemeene Beschouwingen* beweerd wordt opzichtens den *Toestand der Kolonie.*

„Sommige leden gaven als hun meening te kennen, dat de toestand der kolonie allesbehalve rooskleurig is en er achteruitgang te bespeuren is. Aruba, Curaçao en Bonaire beginnen hoe langer hoe meer in hun beteekenis te verliezen." En als bewijs daarvoor wordt het volgende aangehaald: „Phosphaat, aloë en goud, (producten die vroeger op deze eilanden werden voortgebracht) hoort men daar thans niet meer noemen." En ook dit: „De transitohandel waarvoor Curaçao scheen aangewezen, blijkt niet aan de verwachtingen te hebben voldaan"

Wij weten niet uit welke bronnen deze: *Sommige leden* hun wijsheid omtrent onze kolonie geput hebben. Zeker niet uit den Amigoe di Curaçao. Evenmin uit de officieele statistieken. Alleen van Aruba is het waar, dat daar de uitvoer van phosphaat en goud heeft opgehouden. Maar overigens de aloë wordt op Aruba niet alleen geneemd maar bij massa uitgevoerd.

Het laatste Koloniaal Verslag over 1919, dat sedert 14 dagen in ons bezit is, dus ook aan die leden der Kamer ter beschikking stond, geeft op voor Aruba uitgevoerd aan ALOE:

in 1919,	*1918,*	*1917*
550,124 KG	702,933 KG	288,290 KG
180.936 gld	254.034 gld	100.472 gld

De uitvoerstatistiek over het laatste kwartaal van 1920 is nog niet gepubliceerd, dus over het laatste jaar kunnen wij niets opgeven

Ook de aloëuitvoer van aloë van Curaçao en Bonaire nam aanzienlijk toe. zooals 't volgend lijstje te zien geeft.

CURAÇAO

Uitgevoerd in: 1919: 39,153 KG. 1918: 5,643 KG. 1917: 8 840 KG. *waarde*: 1919 12,016 gld. 1918 1,836 gld. 1917 2,597 gld.

BONAIRE.

Uitgevoerd in: 1919 77,781 KG 1918 96,158 KG 1917 38,931 KG. *waarde*: 1919: 23,301 gld 1918 29,275 gld 1917 13,006 gld.

Dus wat ALOE betreft, is het er glad neven.

Wat de uitvoer van phosphaat van Curaçao aanbelangt, is er een enorme vooruitgang.

Er werd van Curaçao uitgevoerd.

in 1917	*in 1918*	*in 1919*
3.582 ton	niets	10.052 ton
75.723 gld	niets	176 016 gld

En in de 3 eerste kwartalen over 1920 werden ruim 50.000 ton uitgevoerd. Zelfs in de beste jaren van vroeger is er nooit zulk een aanzienlijke hoeveelheid geëxporteerd.

Ook de beteekenis van onzen *transito-* of *doorvoer-*handel wordt door de Rapporteurs in twijfel getrokken: Welnu het *Koloniaal Verslag* van 1919 geeft daaromtrent de volgende leerzame cijfers.

De doorvoer bedroeg in

1917	*1918*	*1919*
55.404.370	45.494.274	72.605,867
KG. gewicht	KG.	KG.

Dat het scheepvaartverkeer in onze haven in het afgeloopen jaar zoozeer is toegenomen, staat voor een groot deel ook in verband met de groote vrachten aan doorvoerartikelen, die hier gelost en geladen worden.

Het andere punt door de Rapporteurs besproken: *Vereeniging van Curaçao met Suriname onder een bestuur, met hoofdzetel te Paramaribo*, bewaren wij wegens plaatsgebrek tot ons volgend nummer.

Officieele berichten.

Aan den hoofdagent van politie alhier J. A. van Bruggen is om gewichtige redenen veertien dagen verlofsverlenging verleend.

Aan Mej. S. D. Roos, onderwijzeres in nuttige handwerken op Aruba is om gewichtige redenen vier weken verlof verleend, en Mevr. M. Beaujon-Roos is tijdelijk belast met het onderwijs in nuttige handwerken aan de openbare school aldaar.

Aan den onderwijzer H. W. Betz, hoofd der school te Philipsburg op St Martin N. G., is tot herstel van gezondheid een jaar verlof naar Nederland verleend.

Dankbetuiging.

De ondergeteekende, diep getroffen door de talrijke hartelijke bewijzen van deelneming, ontvangen uit Curaçao bij gelegenheid van het overlijden van haar onvergetelijken echtgenoot

Dr. J. H. M. Ellis

en niet in staat zijnde ieder afzonderlijk te beantwoorden, betuigt langs dezen weg, mede namens haar zoon, haar diepgevoelden dank.

Mevr. DE WED. J. H. M. ELLIS-BOOMGAART.

Nijmegen, Januari 1921. 1—2

Staat van het aantal vaartuigen, die het eiland Curaçao in de maand Januari 1921 aandeden met vermelding van hunne gezamenlijke inhoudsmaat.

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
		INHOUD IN M³.			INHOUD IN M³.	
	Aantal	Bruto	Netto	Aantal	Bruto	Netto
Maand Januari 1921.	91	24,667	23,221	58	387,737	233,347
Vorige maanden						
Totaal	91	24,667	23,221	58	387,737	233,347

Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

Zeilvaart.

Binnengekomen VAN		*Uitgezeild* NAAR	
Aruba	10	Aruba	10
Barahona	1	Bonaire	32
Barbados	2	Columbia	2
Bonaire	36	Cuba	2
Bov. Eilanden	1	La Guaira	1
Colombia	2	La Vela de Coro	7
Guanta	2	Maracaibo	19
Higuerote	1	Pto Cabello	7
La Guaira	2	Pto Rico	1
La Vela de Coro	11	Pto Padre	1
Maracaibo	12	Pto Sucre	1
Pto Cabello	7	Sanchez	1
Pro Rico	3	Sto Domingo	1
Vnn Zes	1	St Thomas	2
		Slagbaai	1
totaal	91	totaal	88

Buitenland.

De wetenschap geeft ons meer brood.

Sedert enkele jaren wordt in Amerika een nieuwe tarwe-varieteit verbouwd, de *Kanred* tarwe genoemd, welke steeds meer beteekenis krijgt. Deze variëteit is verkregen door één enkele tarwe-aard, die in 1906 geselecteerd werd uit een veld met Turksche tarwe op het *Kansas Experiment Station* In 1914 werd zij het eerst in de praktijk verbouwd en zij vond daarna geregeld uitbreiding, zoodat naar schatting in 1920 reeds 500000 acres met *Kanred* tarwe bebouwd werden In het komende oogstjaar zullen alleen in den staat Kansas drie millioen acres met deze variëteit bezaaid zijn. In Kansas heeft de *Kanred* tarwe andere variëteiten reeds bijna geheel verdrongen, zij neemt er ongeveer 95 pCt der met tarwe bebouwde oppervlakte in; ook begint zij in andere staten, waar harde wintertarwe verbouwd wordt, zooals Texas, Colorado, Nebraska, Zuid-Dakota, Montana, Iowa en Illinois, naam te maken, Echter is zij ongeschikt voor gebieden, waar men andere tarwesoorten gebruikt, zooals de Oostelijke staten en de graanverbouwende streken langs den Stillen Oceaan, waar men zoogen. Club Wheats teelt.

De Kanred tarwe werd door selectie uit Turksche tarwe verkregen. Deze laatste soort wordt reeds gedurende vijftig jaar in Amerika verbouwd en slaagde er allengs in andere soorten te verdringen. Ongeveer 25 jaar geleden is de zoogenaamde *Kharkof*-tarwe in gebruik genomen, een variëteit, die verkregen was na dat de beste tarwesoorten uit nagenoeg alle landen vanwege het Amerikaansche departement van landbouw zorgvuldig onderzocht en vergeleken waren. Tegen deze twee variëteiten, die reeds een wereldreputatie hebben, moet de *Kanred*-tarwe nu concurreeren. Zij onderscheidt zich niet door langer aren, zwaarder korrel of een groot aantal korrels per aar, doch zij is uitermate geschikt om *minder gunstige groei-omstandigheden zonder schade* te doorstaan *Daar deze variëteit vroeg rijp is, wordt zij korter tijd aan de wisselvalligheden der natuur blootgesteld,* dan andere soorten.

Bovendien is zij bestand tegen roest en, wat van zeer groot belang is, zij is minder onderhevig aan uitwinteren dan de variëteiten, die vroeger warden verbouwd Bij een uitgebreid onderzoek aan het Kansas Experiment Station, dat negen jaar duurde, bleek, dat de Kanred-tarwe gemiddeld vier bushels per acre meer oplevert dan de andere variëten, die in gebruik waren. Men heeft reeds berekend, dat door invoering van deze nieuwe variëteit de jaarlijksche tarwe-oogst van Amerika met 25 à 40 millioen bushels zal kunnen stijgen.

President Harding en Ontwapening.

In Amerika wordt steeds sterker de strooming, welke naar een beperkening van bewapening heenvoert.

En het schijnt dat de aanstaande president Harding een sterk voorstander is van die beperking

Een voorstel is ingediend en aangenomen om de recruteering van het leger te staken, totdat de totale legersterkte zal zijn teruggebracht tot 175.000 man.

En het voorstel werd aangenomen tegen het uitdrukkelijk advies van generaal Pershing.

Verheugend is ook de uitspraak van Borden, den voormaligen minister-president van Canada over het ontwapeningsvraagstuk:

„Ik sympathiseer. zoo sprak hij, ten zeerste met ieder redelijk voorstel tot vermindering van bewapening. De groote opofferingen van den oorlog zouden tevergeefs zijn, indien de naties voortgaan met dezen wedijver in den waanzinnigen strijd voor de oppermacht in verwoestingen. De economische dwaasheid daarvan springt duidelijk in het oog. Is er iemand. die doof kan zijn voor het droef en bitter geklaag van de millioenen, die in Europa en Azië door hongersnood worden bedreigd?

Voortdurende wedijver in bewapening moet de naties beslist en zeker brengen op den weg, die voert naar de verwoesting en ontbinding van de beschaving, welke reeds in haar fundeering is geschokt. Hoe kon dat anders, waar de beschaving dengenen, die om brood vragen, bewapening aanbiedt! Borden voegde hier aan toe: de duizenden mijlen lange grens tusschen Canada en Amerika is sedert een eeuw zonder forten, kanonnen of wachtposten geweest, toch kwam er geen oorlog tusschen beide landen voor."

Zoo groeit gelukkig ook in Amerika een krachtige beweging, gericht op beperking van bewapening.

Ook in andere landen, over heel de wereld zal het vooral een massale volksbeweging moeten zijn, die de regeeringen drijft en rugsteunt te vens in den strijd tegen den oude bewapeningsmanie van vóór 1914.

De Zeven magere jaren.

De *Reichpost* deeld mede, dat professor Burgsch te Alexandrië er in geslaagd is, oud-Egyptische hieroplyphen te ontcijferen, waarin melding wordt gemaakt van de zeven magere jaren, tijdens welke Joseph de zoon van Jacob het kanselierschap uitoefende.

Tot nu toe was er in Egypte zelf niets anders tot toelichting van de mededeelingen in de H. Schrift gevonden dan de overblijfselen van een groot aantal graanschuren, welke natuurlijk geen aanwijzing gaven omtrent den tijd van hun bouw en gebruik.

Maar de thans ontcijferde geschriften vertellen hoe de Nijl zeven achtereenvolgende jaren niet buiten zijn oevers kwam, wat noodig is voor de bevloeiing en bemesting der landerijen. De oogsten mislukten en er ontstond groote armoede. Ook de tijdaanwijzing stemt volkomen overeen met wat uit den Bijbel te berekenen viel. Het staat nu vast, dat de zeven magere jaren er zijn geweest van 1707 tot 1700 voor Christus.

Voor 1714 dus moet Jozef de droomen in de gevangenis hebben verklaard. Het is en blijft toch zeer merkwaardig, dat alle nieuwe ontdekkingen in Egypte, Palestina, Babel enz. steeds weer de mededeelingen der H Schriften bevestigen.

Van de á prioristische beweringen der oudmoderne kritiek blijft niets over

Een duidelijk woord.

Volgens een telegram uit Helsingfors zou de Sovjet-commissaris Boecharin te Moskou hevig ageeren tegen elk vergelijk met de Westersche mogendheden.

De man is van oordeel, dat men Rusland slechts uit zijn wanhopigen economischen toestand kan bevrijden door het communisme met kracht van wapenen tot aan het Kanaal uit te breiden, *daar de bolshiwiki alleen in de Westelike landen kunnen vinden, wat zij noodig hebben*

Dit is ten minste duidelijke taal en zegt in ronde woorden, waarom het den Sovjets eigenlijk te doen is.

De Fransche sansculotten brachten indertijd eenzelfde methode in practijk.

De Russische Bolsjewiki zullen het alleen op wat breeder schaal doen.

Zij moeten, naar den wensch van Boecharin maar even op geheel Westelijk Europa beslag leggen, om daar te halen en te nemen, wat zij in eigen land niet vinden kunnen.

Europa schatplichtig aan en overheerscht en geplunderd door de Sovjet-republiek.

Het is wel het aangenaamste vooruitzicht, dat men zich denken kan......

De Kruisbeelden uit de School.

In de provincie Novara (Italië) hadden bij de laatste verkiezingen in 44 van de 53 gemeenten, de socialisten de meerderheid verkregen. Misleid door de machtspreuk, dat het socialisme niet tegen den godsdienst is, had de katholieke bevolking zich laten verblinden en in meerderheid op de socialisten gestemd

Steunend op het groot stemmingscijfer meende de partij ook de geheele bevolking achter zich te hebben, en meende de tijd gekomen om nu ook de werkelijke socialistische beginselen in de praktijk te kunnen doorvoeren.

Een afvallige katholiek, een zekere Angelo Felice Fietti, de groote woordvoerder der partij en inmiddels wethouder van onderwijs geworden, begon al terstond zijn woedenden haat, die elke renegaat tegen den godsdienst in het hart draagt, te luchten en gaf bevel om overal de kruisbeelden uit de scholen te verwijderen.

En in niet minder dan 63 scholen werd dit bevel uitgevoerd.

Dit gebeurde in stilte.

Maar het feit kon natuurlijk niet onbekend blijven.

En toen bleek weer eens, hoe geloovig het volk nog is, maar tevens hoedanig het is misleid.

Van alle kanten werd heftig geprotesteerd. niet het minst door hen, die toch rood hadden gestemd.

Duizenden huisvaders onderteekenden een verzoekschrift, om het kruisbeeld weer in de school te plaatsen.

De vrouwen trokken in menigte op naar den prefect van het district om te protesteeren tegen deze beeldstormerij.

En de Aartsbisschop van Vercelli, Mgr. Gamberoni hield in de kathedraal een plechtigen dienst van eerherstel.

Maar het meest indrukwekkend was het stil protest der kinderen, die allen in de school kwamen...... met een klein kruisbeeldje op de borst.

Van Regeeringswege is ten slotte met kracht ingegrepen, en bevel gegeven om overal de kruisbeelden weer te doen ophangen in de school, en een strafvervolging is ingesteld tegen hen, die in dezen eigenmachtig zijn opgetreden.

Want krachtens de Grondwet is de Katholieke Godsdienst nog de officiëele Godsdienst van den Staat.

En zelfs een wethouder van Onderwijs heeft niet het recht de grondwet te wijzigen.

Bij de volgende verkiezingen zal moeten blijken of het volk verstandiger is geworden. Of het begrijpen zal, dat het socialisme niet vereenigbaar is met den godsdienst.

Elsch van Katholiek Onderwijs.

Het gezamenlijk Episcopaat van Duitschland heeft aan den Rijksdag een nota gericht, waarin de eischen en beginselen der katholiken ten opzichte der school worden uiteengezet.

Zij eischen katholieke scholen met katholieke onderwijzers, ook hoogere scholen.

Deze dienen gesteund te worden uit de publieke kas, zoodat voor elk kind op de confessioneele school evenveel wordt gegeven als voor elk kind dat de openbare school bezoekt.

De kerk heeft te beoordeelen, wie geschikt is om katholiek onderwijs te geven.

Zij verlangt ook het recht om zulke onderwijzers te kweeken.

En in *alle* scholen dient gezorgd, dat de leerboeken niets bevatten, wat tegen de katholieke leer en moraal strijdt.

Inspectie van het Onderwijs.

Studiebeurzen 1921.

De Inspecteur van het Onderwijs brengt ter kennis van het algemeen, dat ingevolge het besluit van den 10en Maart 1920 (P. B No. 15) in 1921 STUDIEBEURZEN zullen worden verleend ten behoeve van jongelieden, uit de kolonie CURAÇAO afkomstig, die den leeftijd van twaalf jaar hebben bereikt en dien van twintig jaar niet hebben overschreden, voor hun opleiding of voortgezette opleiding in Nederland of voor opleiding tot geneeskundige aan de geneeskundige school te Pamaribo.

Aanmelding door de ouders of wettelijke verzorgers VOOR 1 MAART 1921 bij gezegeld verzoekschrift aan den Gouverneur. Dit verzoekschrift wordt INGEZONDEN op Curaçao bij den Inspecteur van het Onderwijs en op de overige eilanden bij den Gezaghebber.

Inlichtingen bij den Inspecteur van het Onderwijs of den Gezaghebber.

Voorts wordt verwezen naar de oproeping in de Curaçaosche Courant van 21 en 28 Januari 1921.

Curaçao, 22 Januari 1921.

De Inspecteur van het Onderwijs,

3—3 H. MEERDINK